

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a klub-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, decz. 8.
1867.

36. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztelőpeldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda s Matyinak van
szánuva.

A kvótás hét.

Egy kis országgyűlési referáda, mely satirikus felolvasásnak is meg járja.

No édes atyámfiai! advent első hetét a kalendáriom csinálók bizvást nevezhetik ezután *kvótahétnek*. Ebben a hétben, az urnak 1867-es közösügyes alkotmányosságunknak pedig első évében szavaztatott meg a majoritás által az ugy nevezett hanyad vagy is tisztességes deák nevéen *kvóta!* melynek csupán említésénél is égnek áll a magyar ember hajaszála, kivéve azt, a kinek nem állhat, lévén Török hajnövesztő szereit daczára is kopasz, mint a lopótök.

Mielőtt azonban a kvótába, — ebbe a savanyu almába beleharapnánk, halljuk Perczel tábornokot, ki gyütös puszka helyett egy paraplivál kezében a szószékre lépve, bajtársai nevében is az iránt interpellálja a honvédelmi minisztert, ha valyon nem volna-e kedve krisztkindli fejében meglepni a nemzetet egy kis magyar hadsereggel? melylyel aztán gyönyörűen ellehetne páholni a nimetet . . . no azt a burkust.

A magyar hadsereg szükségét a hajdan *oroszlány* — saját szavai szerént — most pedig *bárány* tábornok oly katonásan indokolja, hogy még a jobboldal is megtapsolja. A honvédelmi miniszter arca pedig a beszéd alatt kétféle színt is vált, — először piros mint a főtt rák, — aztán pedig fehér mint a fal.

Ez interpelláció után persze azt várta volna a publikum: hogy a hadügyér kirukkol azzal a 80 batalion honvéddel, melynek szele már három hó óta jár szájról szájra; — vagy ha ezt sokalja — legalább azon 15000 főnyi brigáddal, melynek felállítása a Budán tartott minisztertanácsban már hír szerint elhatározott volt.

De bizony ebbeli reményében nagyon csalatkozott a publikum, mert a honvédelmi miniszter csak annyit mondott vigasztalásul, hogy most az egyszer nem akar olyat ígérni a mit megtartani nem tudna, hanem majd beszél az osztrák hadügyminiszterrel, mert hát annak a felállítandó magyar hadseregnek ugy is csak ez adhat *Waffenpaszt* s *Anweisungot* puskaporra. Tehát a jövő évben már lesz nemzeti hadsereg atyámfiai! csak várja . . . várja . . . várjatok.

Ezután a pénzügyminiszterre járt rá a szer-
kér rudja. Kuba János a képviselőház Jeán Pie-
colója bizonyította be merész támadásával, hogy
kiesi a bors de erős. — interpellálván a pénzügy-
minisztert a végett a kis restántia végett, a mi-
vel a tavalyi burkus háboruban a nyitrai és tren-
csényi atyafiaknak kártérítés titulusa alatt adása
maradt a nimet, mert hát „*a puszta ígéret nem
elég az üdvösségre.*” Ezen kifizetetlen károkba ugy
hisszük bele számította az interpelláló azon
európai híriű hót tojást is, mit egy istentelen bur-
kus káplár a kotlós tyuk alól evett meg Szakol-
czán? mely barbarismus ellen emlékezhetnek
reá atyámfiai! — a burkosok kitakarodása után
Kuba képviselő ur hatalmasan tiltakozott is a
Pesti Naplóban.

A pénzügyminiszter ur aztán adott is olyan
forma feleletet Kuba uramnak: mintha azt mondta
volna, csak legyen még tovább is egy kis türe-
lemmel, mert most hordja eszímájában azt a kap-
czát, melyből azt a Besze banknótát készítik
Bécsben, melyel majd azt a burkosok által oko-
zott károkat kifizetik. E válaszszal Kuba a la
Pulszky persze *tökéletesen* meg vala elégedve.

Na de most ugorjunk át a kvóta harcra.

A hanyad vagy is kvotabizottságnak az a
javaslata: hogy a közös költségekből 30 százalé-
kot vállaljon el Magyarország.

Ghyczy szerényen és okosan jegyzi meg erre,
hogy talán elég lenne 28%, is, ne szaporítsunk a
nép terhén — hanem könnyítsünk.

Madarász: pedig azt mondja nix dajes —
nem kell emél a közösügyes alkunál a Kossuth
köpönyege alá huzódni. — mert hát édes atyám-
fiai! ugy tudják meg, hogy ezen kvótajavaslat
a Kossuth Lajos nagy nevével kezdődik. — Ez
ügyes taktika volt mindenesetre a quótás párttól
hanem Madarász aztán derekasan rájok olvas
Kossuth 48-i nyilatkozataiból és 67-i leveleiből,
nem is állhatja meg Somsich, hogy bele ne kuk-
kanyon, hogy dissertatiót olvasni nem szabad: ha-
nem Madarász ki fog rajta, leül, és megvárja míg
az elnök esengetyüje egy kis csendet esinál, s
aztán bevégzi beszédét azzal, hogy általánosság-
ban a törvényjavaslat ellen szavaz.

Gróf Bethlen Farkasnak nem sok a 30%
ezért ő elfogadja s nem hajhásza a népszerűséget;
hasztalan is fáradna a gróf ur, mert ugy sem ka-
parithatná meg.

A Ghyczy által ajánlott 28% védelmére
tüzbe ment a baloldal derék vezére *Tisza Kál-
mán* is, és az előtte szólót saját érvei megezáfo-
lásával veré le. Egyszersmind megjegyzi, hogy ne
méltóztassék minduntalan populáritás vadá-
szatról beszélni, mert van egy másnemű va-

dászat is, a mely a mai időben jobban kifizeti
magát.

Tisza szavát roszra magyarázhatták a jobb-
oldalon ülő minisztertanácsosok, mert hát oly
zivatar kerekedett arra hogy na . . . pedig ugy-e
édes atyámfia! *a kinek nem szüire ne vegye magára.*
No de tudjuk azt, hogy a molnár is haragszik
érte: ha azt mondják neki, hogy . . . *bisztopó!*
Egy jobboldalista rá is kiálltott *Tiszára*, hogy:
„Huzza vissza szarát.” — No ha a többi nem is —
de ez az egy csakugyan venhes lehetett.

Tisza után *Kancz* erőlködött arithmetikai-
lag hosszasan azt mutogatni, hogy a jelen alku
valóságos szerencse Magyarországra nézve. *Báró
Kemény, Gábornak, Zsedényinek, gróf Vassnak,
Trefortnak* sem terhes a harmincz perczentes
quóta.

Jvánkának, Böszörményinek, Somossynak pe-
dig épen terhes.

Erre aztán kilép a síkra a jobboldal vezére
Somsich Pál is, és kérve kéri a baloldalt, hogy
ugyan az isten szerelmére . . . azzal az egy pár
rongyos millióval ne fukarkodjanak mint a kal-
már, hanem legyen a nemzet lovagias mint ed-
dig vala, és vegyünk le a német válláról a nagyobb
terhet s akaszuk ezt a magunk nyakába.

Most Besze Jánoson lett volna a sor . . . de
. . . de *Ludas Matyi* bosszuságára *elállt* a szótól.
Igy tehát a quótavitának vége szakadván a refe-
rádának is vége. Még csak annyit, hogy 225 sza-
vazattal meg van szavazva a 30% quóta — most
már csak fizessd magyar! és aztán huzd meg
magad.

Eredeti levelek.

NLIV

Téns uram!

*Mindegyfelé csak azt olvasom az újságból, hogy
itt is le mond a miniszterjóm, ott is le mond, amott
is le mond, amott meg nem engedí a gazda. — csak
minálunk nem akar ilyen jó hír keletkezni. Minál-
lunk erősen meg ülök a locat azok az urak, ha-
nem az is igaz, hogy hát a paripa is csak olyan
árpaszalmán telet talpigás ló, a mely bizony ma-
holnap calami muszka cergo kezébe kerül s a nek
majd kikészíti bayariának s ekkor lesz oszt az igazi
közös ügy a házából.*

*Még eddig csak meg voltunk hássa téns uram!
ugg a hogy, de majd új esztendő után, mikor az új
adósé kell a szür újjába nyulni, meg a quóta áu-
gázjéé, azután meg majd ha azt mondja a nimet,
hogy viktó!j! uegyvenhétvez ember aló rajta feyy-
cerbe bakaesba.*

*Vajjon mit mondanak erre a nagy házba? —
e mit mifjélénk már képmutató háznak neveznek?*

csak hát azt, hogy semmit se szólnak, azt is csak egy csendesen mondják meg ugyi téns uram!

Ugy lett róna e jó lássa téns uram! hogy ha megfordítva lett róna a dolog, osztán ha a miniszterjóm is minid a baloldaltól lett róna, meg Deák téns uram is a baoldaltólhoz szegődött volna, oszt ű kemék cselekedtek volna ugy, mint a hogy most a jobb oldal teszen; hadid szarazták volna le a krótát meg a közösüggét. — de hát ki a fekinék jutott volna észébe, hogy még így bele másznak majd valaha a szósza!

Hej uram téns uram! csak látom én, hogy fortéjjal kell élni a mai világba, ha meg akarunk élni legalább hóttig; — na de hiszen egy is csak egy esztendő van már hátra, majd oszt a jövő országgyűlésre ha követeket választunk, kieszemeljük meik a kóser ember, meik a tréfer mint a hogy Iczik mondja.

Hát azt olcasta-e kigyelmed! hogy azok a hoszsa kantusos szászok Erdélyországban milyen keserűesen óbégatnak, a miér még most is a nyakokon ülnek a nimet bak haszárok? fene gyerekek azok, hogy még a maga fájtájával sincs megelégedve egy sem; pedig hiszen ebnek kutya a pajtása; hát 48—49-ből nem jut még észökbe űkeméknék, hogy mit miveltek a szegény magyarokkal? csak hadid mulassák magokat ű kigyelnék egy mással. — tegyenek ugy, mint a tót a szappannal, ha meg vette meg is ette; nem kell olyan cálagatósnak lenni, mert tudnék én arra egy paraszt példabeszédet szász uraiméknak elmondani.

Horvátországba is kezdik már észre venni, hogy a muszka milyen jó szándékkal van űkemék irányába. — biz édes atyjámfiai! muszka országba hárommágy korbácsosal szabják meg a polgári szabadságot, oszt ha egyszer benne van az ember az ilyen boldogságba, ugy van cölle, mint mikor illetéktelen kincstári díjjal fizet a fináncznak, mert azt ugyan onnan valamennyi öreg szent van a kalendáriumba se veszi többet vissza.

Hát arral a szegény Garibaldival ugyan megint mit csináltak már! azt mondom én téns uram! hogy varja szemét adtak annak be, nem sokáig él ű kigyelme, mert mégis csudálok én azt, mikor olyan levegő árt meg az embernek, a mi be benne él, solse kapok én főfájást a marha szágtól lássakigyelmed! ugyis régen mondják már hogy szálla a szemébe Garibaldi az olasz kormánygnak. — adja isten hogy hazadjak, de hát taliány országba is van ám sok hauczat.

Na de téns uram ebből csak annyit a tanúság hogy mindenütt van baj, a hol ember van, egge meg a talyog ezt a rossz világot.

Szereadás Baudi vízborának a rólam való megemlékezését jó szíval köszönöm. — oszt ne sajn

nálja meg mondani kigyelmed neki, hogy hát nem jó orvosságot komendált az én Baudi komám annak a vén bikának, mert hisz most is az a baja, hogy valami nimet orvosság fekszi a bétit. — az a derék fereser is jól tudja azt, hogy mi a baja, de hát ő is azt mondta rá hogy nem segíthet rajta, ha csak a természet nem változtat a nyavalyáján. Köszöntöm Baudit s ha ugy tinta szóval meg írná hol és merre van! nagyon jól cselekedné.

Karakán Marezsi
gulyásbójtár.

Nyakig uszunk . . .

Nyakig uszunk már a jóban,
Mint az üzött nyul a hóban;
Van hitelünk, vagyon pénzünk:
Kimondhatlan gyöngyört érünk.

Ha kell derék Haberle ur!
Könyökig a zsebébe nyul,
Egy intésre, egy két szóra . . .
A milliöt csak ugy szórja.

Hol elfoly e nagy pénzelem,
Nyomán állam-vasut terem,
S mindenfelé esend és béke?
A hatalom nagy nevébe!

Oh mi mindent föltalálunk,
Vagyon modern alkotmányunk;
Árpád apánk ha fölkelne?
Érte agyon mint ölelné?

Árnyában az ellentétek . . .
Szent egységgel össze férnek.
Mint a bítrök és ibolya —
Finánc s szolgabíró lova.

Szabad sajtó, sajtóvétség,
Kvótáfrakk, és haskövérség,
Deákköpeny, Kossuthkalap.
Itt pompásan jól állanak.

Mink eddig van, nem szék? nem jó?
Osztrák sereg, osztrák bankó!
Lajtán tul és Lajthán innen
Reánk áldást békét hiutsen.

Minek nekünk Duna, Tisza?
Multunk ugy se hozza vissza;
Itt áll nagy Cis-Lajthánia . . .
Szülé a Filó—Zófia.

Hát még mink lesz jövendőre?
Bölesek tudnak azt előre?
Magyar krajezar vagy tiz évig —
De ugy mehet aztán végig.

A mi magyar krajezar terem,
Benyeli egy sötét verem,
Az adóság sötét verme:
Csak száz menykő bele verme.

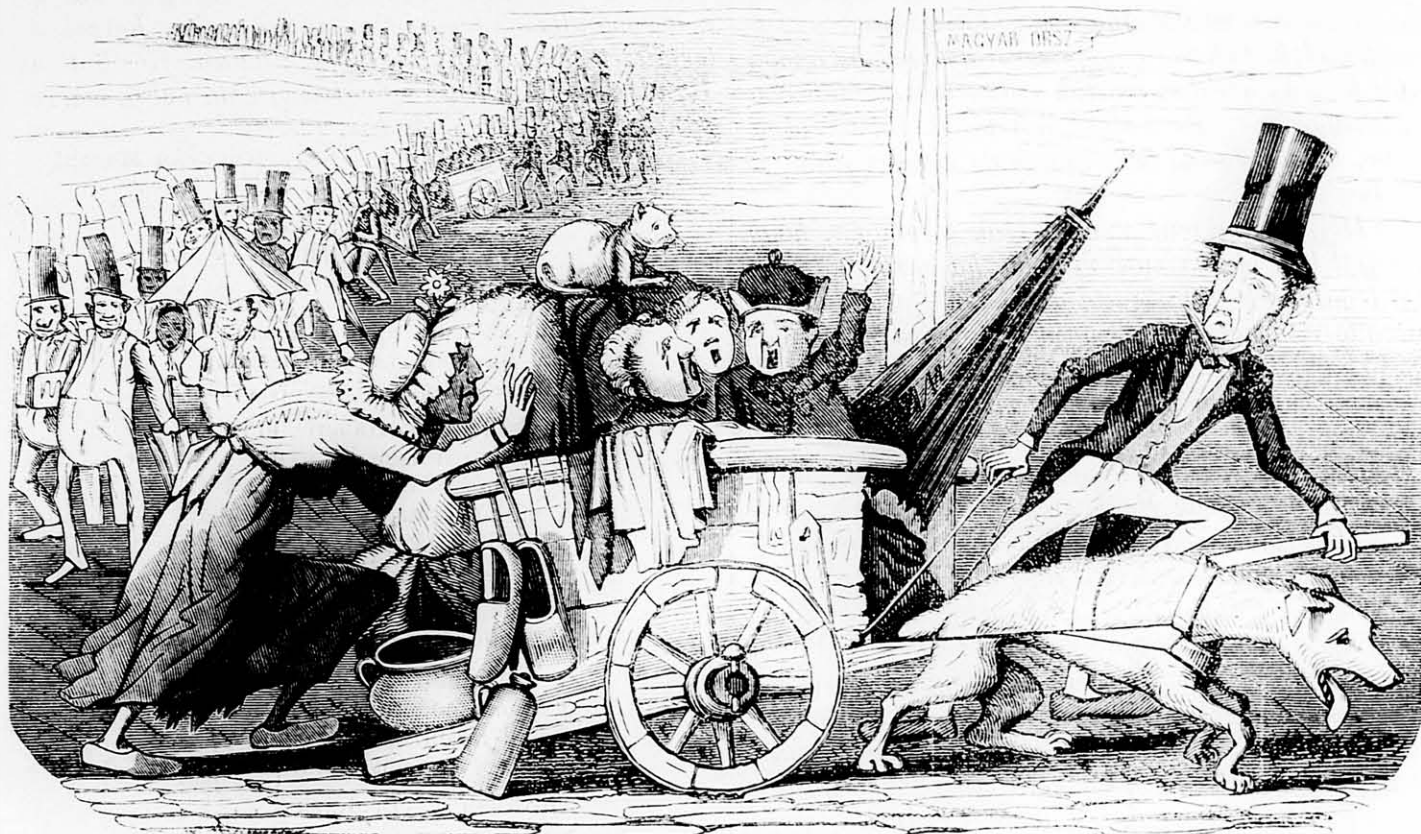
Kifordítván üres zsebünk,
Függetlenül fizethetünk.
Nyakig uszunk már a jóban,
Mint az üzött nyul a hóban.

Herkó Páter.

Hogy népesedik

I.

A siralmas emlékü Bach-korban.

A mi jelenlegi nagyságos méltóságos és exellentias uraink így lepték el szegény hazánkat a sáskák sokságával.

Pattantyúk.

Böszörményivel is úgy vannak most sokan, mint az egyszeri rektor kutyája a forró gulyásoshussal. Szeretnék megenni, de mivel nagyon paprikás, — csak úgy nyihognak körülötte.

Magyarországnak tehát minden megvan adva elvben s ezen minden között a honvédtügy még is csak tengődik mint Toldy Miklós lova a szemeten. Ennek következtében a honvédelmi miniszter úgy ül piros bársony karszékeiben mint kandur ezicza a sövényen.

A kvóta és státusadóságokkal megterhelt magyar alkotmány szekere csak nyikorog mint a kukoricza malom; hanem addig addig nyikorog, míg egyszer majd letörik a tengelye; s akkor aztán sem ide sem oda nem mehet, mint a karó közzé szorult eb.

A 30 százalékos kvóta tehát megvan szavazva. Valóban pompásan halad előre a Deák banderium! na de hiszen kénytelen vele mint a sarogjához kötött ezigány malacza az ügetéssel.

Az ellenzéki megyék és városok meg hunyászzkodása után a kormánypárt ugyan rátartja magát mint a pénzes szatyor. Látna ezt némely Kossuth-szidalmazó és Ludas Matyi-gyalázó esküdt iracska és miniszteriális irnokoeska hánykodik kevélységében, mint poltrás malacz a garasos kötelen.

Egy vak koldusnak, ki már több évek óta kéregetéssel tartotta fenn magát — szeméit egy ügyes orvos meggyógyítván, ekép fejezé ki e feletti örömét: Jajuram! tönkre tett engemet, — hogyan fogom én most élelmet megkeresni?

Míg a majoritás bölese a 61-i alapon állt, a közbizalom diesténye ragyogott homlokán, s a vállán hordta a nemzet, de mióta megmutatta azt hogy 48 és 61 annyi mint 1867, lebakkttyezett oman mint lőtt varju a boglya tetejéről. Mióta pedig azt is bebizonyította: hogy a fekete sárga-trikolor, a nemzet bizalma ott hagyta mint szent Pál az oláhokat, s látván hogy közös ügyes delegatus és quótás elvei sehogy sem találkoznak a nép akaratával, fohászkodik mint a kárvalótt ezigány. Van is reá elég oka, mert a multjára büszke malgyar fél töle mint ördög a szentelt víztől.

Magyarország?

II.

A zsidó emancipáció után.

A Jordán nemzetsége ott hagyja Jeruzsálemet, és a boldog közösügyes Magyarországon mindanyian földes urakká lesznek.

Görgei látogatása a pokolban

HAYNAUNÁL.

(Meséli Csalán Péter.)

A már nyilvános dolog, hogy aki csak ismeri Görgeit, — az mind a pokolba küldi őt, s hogy miért? azt szükségtelen bőven fejtegetni.

Ismervén pedig Görgei is a nép ezen kívánságát, engedett neki, s mielőtt legelső ízben hazakerült, csupa vezeklésből el is vándorlott a pokolba.

Kik Dante poklát olvasták, emlékezhetnek rá, minő rendbe és osztályokba vannak ott a bűnösök helyezve, s így őtet is midőn Lucifernél meglátták, ein quartungssheit kapott, s a háládatlanok — mint legesenyább vétkeük osztályába soroztatott.

Azokban folyamodott, hogy miután ő csak miutazást kívánna tenni a pokolba, ismereteinek tapasztalásainak gyarapítása végett, melyeket, ha sorsa engedheti a közéletben óhajtaná majd alkalmazásba venni, különösen Magyarországon a boldog alkotmányosság szélesbbitésére, csak annyit kért, hogy ideiglenes a u f e n t h a l t s k a r t é v a l l á s s á k e l.

Persze örömmel engedett e kérelemnek a pokol platze commandánsa annyival is inkább, mivel Gör-

geibe a legalkalmasabb egyéniséget ismeré fel azon gründlichkeits sisthemák terjesztésére, melyek a pokolból már is oly gyakran kerülnek fel a közélet viszonyainak organizálására, s így lön hogy az afterpartheio k protokollunába lön neve beigtatva.

Működésének főteendői lönnek látogatásokat tenni mindazoknál, kikkel morális egybeköttetési még a földi életből datálódnak. Sorba látogatta Lambertet, grf Zichit gróf Latourt, a vén Paskevicsot, Haynaut, Jellaesics bánt s több ily nagyszerűségeket, kik Magyarország jelenlegi paradicsomi állapotát erélyes közreműködésökkel már akkor igyekeztek létre hozni.

Mindenfelé fényt és pompát látott, — fürge ördögök tevék a szolgálatot ő exellentiaik körül s hatalmasan fütöttek nekik borsó szalmával, különösen Hajnaura nagy gond volt fordítva; de hisz nem esuda, mert a példabeszéd is azt mondja hogy „ur az ur még a pokolban is.“

Midőn Haynaunál jelenteté be magát Görgei, az öreg ur azonnal elfogadá, azonban nem a legszívélyesebben, mert a mint belépett hozzá e szavakkal fogadta:

„Na du rebell! mit keresel itt, mit háborgatod nyugalmamat, nem várhatod már mig külömben is ide kerülsz.“ Persze minden indulatoskodás nagy fájdalomba került az öreg urnak, mert mindegyik bajuszszán egy egy mázsás kolonc csüngvén embercsontokból, a heves mozgásba azt rettenetesen meg rángatták.

Görgei. Exellentias uram! én szívem vonzalmától vezetve jövök ide, a régi boldog emlékü idők iránti hódolatom kifejezésére.

Haynau. Na — jó jó, du bist ein feszter Kerl von Schrott und Korn — tudom mit akarsz. — tudom — tanácsot. — jó tanácsot, — na jó. — Eredj vissza Magyarországba, úgy is van ott még neked sok jó embered, ott a sok kvótás közösigyes illusorius hazafi, — próbálj szerenesét; — courage fu! ne félj, ne gondold a becsülettel, a mi neked úgy sínes, — nem is volt, de nem is lesz rá szükséged, rugtass neki mintha ma született volna, légy krigszminiszter, szedd össze valamennyi rebellis van honvédnek, — ne félj ad a német concessiót, ad fegyvert ócskát, Beszebankót a mennyi kell, azután elfogtok memi a burkusra, — győztök, — s haza jöttök. Majd mindezekután ne félj tőle, lesz gond arra Bécsbe, hogy ribillió üssék ki Magyarországon, s akkor megint fehetsz oly genie streichot mint Világosnál, persze a német javára; — most pedig vedd és edd a mit mondtam, old meg a kereket halbrechts marsch!

Görgei. Áldjon meg Lucifer óh nagy szellem! veszem és eszem tanácsodat s mégis teszem ha lehet, — de hát ha osztán engemet tesznek vagy esznek meg, mi lesz belöllem?

Haynau. Ah wasz, — pfuj teifel . . . hát még félsz is? mi az egy kis felakasztás, vagy agyon veretés, ez mind a te rangodhoz illő kommunézió, mik után majd ki pihenheted itt magadat, ne félj fráter! most pedig még egyszer mondom, hogy „schau dasz du bald weiter gehsz!“

Görgei a szentelenségtől lelkesedetten haza jött, kétszer volt Pesten de miként tudjuk, bár a nagyobb körökben früstök, ebéd, vacsora lón számára szervirozva: maeska nadragot kapott . . . megkelle ugrania!!!

Isten jó voltából még a közösigyes kvóta pátz nem eléggé puhitá meg látjuk a magyar embert, s a pokolbeli vándort szerenesesen meg ugratták Hanem most meg az avilág szellemei hírlapi ezikkékben egyengetik Görgei előtt a ki tüzött cél felé az ösvényt s addig míg kész leend a hon kupecze, visszatért a pokolba.

A d o m á k.

Trágyát hordatott az etei pap udvaráról az ő hallgatóival. Megakarván tréfálni egyik — találó ötleteiről ismeretes emberét — következő diskurszusba elegyedik vele:

„Hát István gazda! mért nem rakja meg jobban azt a szekeret?“

— Sajnálom ám az ökreimet“ felelé István.

„Mondja kigyelmed nekik, mért nem lettek pappá!“ tréfálkozik a tiszteletes ur.

— Igen bizon tiszteletes uram! — jegyzé meg István gazda — de nem lehet ám minden ökrör pappá —

A v . . . kiek meghallván, hogy az országgyűlés elhatározta a máramarosi vasut kiépítését s értésükre esett az is, hogy az épen városuk alatt a legjobb legelőjükön fog keresztül menni. Ezen hír hallására figyelmeztető levelet küldtek fel képviselőjükhöz, meghagyván neki azt, hogy hatalmas közbenjárásával eszközölje ki ezen terv megmásítását, mert ők a hangyást — úgy nevezik a legelőt — semmiféle gőzlovaknak át nem engedik legelőül s készebbek lesznek azt karhatalommal is saját használatukra feltartani.

„Láttad-e már a dicső Mátyás fiatalkori koponyáját barátom? szolt egy elmés lurkó meglehető nagy társaságban — barátjához, a ki nagyon szerette magát többnek mutogatni mint a mi. —

— Nem láttam biz én barátom! vajjon hol lehetne azt meg nézni?

„Hát Prágában! — Ott tartogatják a eseli atyafiak büszke emlékeül annak, hogy a nagy király fiatal korát náluk tölté.“

— Már édes barátom! ha én az országgyűlésnél volnék, követelném az atyafiaktól annak kiadását, mert az joggal mégis csak minket illet mert ő egészen a miénk volt.

Csak midőn a társaság hangos kacajba tört ki e párbeszéd alatt, vette észre a kérkedő, hogy milyen nagy bakot lött

Alacsony kis emberke volt a legátus, magas jól megtermett volt mendikánsa. A legátus hosszú száru pipából füstölve nagy lassan mendegélt választott legátiója felé. — a mendikáns pedig jó előre haladt hátán emelt vászon kufferével — alias tarisznya — melyben a legátus fekete ruhája s a szokásos pátensek voltak. Az országuton a gyaloglókkal fuvarosok jöttek szemközt kik jöltartott lovaikat bakról hajtottak jó suhogó ostorokkal. A mendikánsnak ötlete jött meg tréfálni princípálisát. Midőn össze találkozott a fuvarosokkal, az utolsót megszólítá, hogy csipkedjen a nyaka közé mendikánsának, kinek restsege miatt elkell estveledni, mielőtt célhoz érne, pedig hogy könnyebben jöjjön még a batyut is át vette tőle s még se akar sietni.

Nagyon kérem atyafi! csak csipkedjen jól a a nyaka közé a rest fráternek, hogy siessen.

A fuvaros szót fogadott. Midőn a mendikánsnak bemutatott legátussal találkozott, úgy elcsapkodta az ostorával hogy az ostorhegyesnek is be illett volna.

Tempora mutantur.

Mi az élet, ha nem örökös változás?
Évet év váltja fel, egyik napot a más;
Az idő a nagy ur...
Régi példabeszéd, hanem azért igaz:
„Tempora mutantur.“

Ha a mult időkre vissza emlékezünk,
A mikor még nagy volt s hatalmas nemzetünk,
A diésőség kora,
Mely letűnt felettünk, azt mutatja szintén
„Mutantur tempora.“

Hajdan az volt igaz, hű fija a homnak,
Ki védője volt a szabadság és jognak
S az önkény ostroma.
Most meg az lesz nagygyá, ki lemond a jogról,
„Mutantur tempora.“

A hajdani nagyság elenyészett régen,
Csak a quóta s adó növekedett szépen —
Ez nem volt akkora
Hajdanában, mint most. Ez is nyereség tán?
„Mutantur tempora.“

Alkotmányszeretők voltunk hajdanában,
S most a közösügyek virágzó korában
A negyvennyolcz tora . . .
Onfiank által tartatik meg épen.
„Mutantur tempora.“

Hova tűnt hazánknak régi diésősége?
Nines belöle semmi, csak pusztá emléke.
A közösügy pora . . .
Beborítja azt is lassanként egészen:
„Mutantur tempora.“

Antipáter.

Történeti adoma.

Mária Theresia hajdanában Magyarország színét javát fölgyújtotte magához Bécsbe. Akkor volt ott valami hórihorgas német párbajvivő, aki ha valaki a ruhájához ért is párbajra hívta s rendszeren megis csufolta; különös pikkje volt a magyar nemesekre. Az udvarnál tartózkodott az Andrássyak egyik előde is, ki mint a mostani miniszterelnök igazi gavallér egy ember volt, — noha még akkor aligha találkozott az országban közösügyes bugyogó.

Egyszer a Felséges asszonyhoz is hire ment a párbajvivónak s az szemére veté Andrássynak hogy lám a magyarok között nem találkoznak ily kiváló egyéniségek! Andrassy sértett büszkeséggel azt felelé erre, hogy ő azt a nimetet az ő Karakán Marczy nevü gulyásbojtárjával is agyon ütteti.

A Felséges asszony szaván fogta Andrassyt. Andrassy le ment alföldi birtokainak egyikére, meg nézte a gulyát s aztán Marczyt azon subástól zsirosan csak felültette a bakra, meghagyván neki, hogy a esörgös botot (karikást) itt hon ne feledje, hát ha baj lesz. Marczy vitte is a fiók petrencze rudat.

Mikor Bécsbe felértek, bámult nagyban Marczy, nem is sejtve, hogy azok a nagy falragaszok azt hirdetik, hogy az udvari színházban nagy-szerű párbajt viv N. N. bajvivó „kolás fleisch“-nak fogja felapritani a leghiresebb „ungariss petyár.“

Eljött a várva várt est. Marczyt ki állították a pikétre azon subástól. Ő leginkább a cifra ki világitást bámulta. Egyszer elibe áll a bajvivó s kezdé magyarázni a közönségnek, hogy ez minő lomha buta faj, mennyire röstelli, hogy vele kénytelen vivni, de megteszi a Felséges asszony kedveért stb.

S azzal megkezdi a peteket, mondván: „meg-állj te petyár! most megvágik a jobb fülét“ s ugy is tön a nimet.

Marczy meg se mert hunyorodni. Azt hitte boszorkányokkal vagy mikkel van dolga.

„No most meg levágik a bal fülét. Marczy ezt is kiállta szó nélkül.

„Most meg ki szurom a jobb szemét.“

Epen szurni akarta már Marczy szemét ki-felé, midön a Felséges asszony a páholyában álló Andrassyhoz vissza szól: „lássá Andrassy! nem jó legénykedni.“

Andrassy röstellve a dolgot szörnyen, nem törődve többé a szokásos illemmel, lekiált:

„Marczy ilyenadta! ne hagyj magad.“

Marczy megismeré a hangot s vissza kiált:

„Hát üthetem?
— Üsd aki lelki van a nimetyinek, ne hagyj magad. —

Arra a szóra ugy fejbe találta kollintani Marczy a bajvivót, hogy azonnal fölhenteredett.

Erre roppant brávó, vivat keletkezett, persze Marczy meg azt hitte, hogy most valamenyien neki mennek. A közeliakat is csak kezdte puhogatni emberül: „Hát erre arra adta plundrás nimetje! Ki a legény a csárdában?”

Mikor aztán Andrassy lecsendesité egész illemmel levette ura előtt süvegét, mit a publikum teleded tele szórt arannyal.

Mikor aztán haza felé mentek Marczyinak a dolog igen füresán esett, kérdé tehát Andrassyt:

„Nagyságos uram! miért adták nekem ezt a sok aranyat?”

— Hát mert leütötted azt a nimetet?

„Ejnye nagyságos uram! hisz itthon az ilyenféle verekedés miatt be csukják a szegény legényt. No ha előre tudtam volna, hogy ez lesz a vége, még leütöttem volna vagy hatot.

Mindezekből csak az a tanuság hogy a mi mostani Andrassyknak is jó volna vagy százezer darab Karakán Marczyja, ha volna.

A 35-ik számban közlött deák rébusz megfejtése :

**O superbe! quid superbis?
Tua superbia te superabit,
Terra es, et in terram ibis.**

Megfejtését beküldték: **Pécsy József, Bornemiszlajos Elefánti és Nagy Zsigmond** urak.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Mit gondol szomszéd! mi lehet annak az oka, hogy Ráth királyi fiskus még a városi hatóságot is felszólította már, hogy nem kíván-e a Magyar Újság ellen sajtópert indítani a Szini Kari-féle ügyben?

Iczik. Thodja Mihály gazda! ez egy kis prukáthurus fugás.—

—ogyan is a herra von Ráth gewiszt dosz sieher, thodja azt biznyusan, hogy a Büszürményit az eskhödtszék felmenti és akkur a kurmánynak legalább is uly huszóra nyólik az urra, mint a khend pipaszára. Nus hát ha már mustan mutyiban Pest várusa is meg ezithátná, gundulja a fiskhos, hogy a pulgárságh, kikkül az eskhödt biruság áll, thalánthán hajlandubbak lennének Büszürményit vétkesnek ithélni. Ezt thodja Mihály gazda! nem állithum, hanem esokh gundulum.

Mihály. De jól gondolja Iczik szomszéd! eltalálta szarva közt a tölgyit.

Iczik. A városi fűgyész a herra von Csengei thodja khend igen derék egy ukhus és becsülethes ember, — átláthutt a szithán mindjárt, és azt mundtha a fiskhosnak, hogy Pest várusa hatusága a becsülethére moga is khépes felögyelni, nem szurult senkhi onszulására.

Mihály. Nolezik szomszéd nem adnám száz forintért, hogy a restorátiókor Csengei re szavaztam, mert látom hogy szavai csakugyan ugy esengenek mint a tiszta ezüst.

Mihály. Mi különbség van a királyi biztos és a csendbiztos között megtudná-e mondani Iczik szomszéd?

Iczik. Hát csak az, hogy az első a becsülethes hazafiakat, a másik phedig a zsványukat üldüzi.

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Nekem egy szóm vóna...
Terem a sok ujság —
Terem mint a gomba;
De valami kevés van
Közte liberális,
Ez a közönségre
Igazán fatális.
Azért én azt mondom —
Hogy legjobban teszi
Az ujság kedvellő
Ha „Ludas Matyira”
És „A nép szavára”
Fizet esupán elő.

Tisztelt gyűjtők: Matéffy Ferencz honfi s ivés buzgalmaért fogadja őszinte köszön tunket.

Szives kérelem.

A Ludas Matyi azon t. ez. prenumeránsait, kiknek előfizetése november hóval lejárt, kérjük előfizetéseik megújítására.

A kiadó-hivatal.

ELŐLEGES ÉRTESETÉS.

Alólirott tisztelettel értesíti nagyérdemű előfizetőit és olvasó közönségét, miszerént átlátva és érezve szükségességét egy szorossan **ellenzéki politikai heti lapnak**, újévtől kezdve a Ludas Matyi mellett még egy igazi liberális politikai heti lapot is indit meg e czim alatt:

„A NÉP SZAVA”

Előfizetési ára évnegyedre a „Nép szavának” is csak **egy** forint leend.

A programot és előfizetési felhívást a jövő számhoz mellékelve küldöm szét, addig is előfizetéseket elfogad a kiadó-hivatal **Magyar-utca 1-ső szám** alatt.

MÉSZÁROS KÁROLY,

a „Ludas Matyi” tulajdonosa és felelős szerkesztője

Rajzoló **Ujházy.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Mihailovich.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utca 18. sz.

Mészáros Károly